

Водитељ: Добро вече, поштовани гости. Драго ми је што вас вечерас видим у оволиком броју. Овом приликом отварам промоцију књиге нашег идеолошког вође др Војислава Шешеља, која носи наслов „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“. Поздрављам госте, представнике странака, госте у сали, представнике верске организације, представнике суседних општина, средстава информисања, чланове и симпатизере Српске радикалне странке, као и све остале присутне грађане.

Поздрављам учеснике промоције књиге, који ће вам вечерас рећи реч-две о књизи која је пред вама. То су: Драгош Чорбић, члан општинског одбора Српске радикалне странке Рашка, Милан Веселиновић, народни посланик из Новог Пазара, Миљко Петровић, народни посланик из Краљева, Момир Марковић, народни посланик из Београда, Вјерица Радета, народни посланик из Београда, Александар Вучић, генерални секретар Српске радикалне странке и народни посланик из Београда.

Сада ћу вам прочитати писмо нашег председника општине Рашка, који каже: Поштовани господине Вучићу, вама и вашим сарадницима желим добродошлицу у општину Рашка. Желео сам да вас у својству домаћина дочекам и да присуствујем вашој трибини. Нажалост, због раније преузетих обавеза и састанака у Београду, нисам у могућности да вас поздравим. Убеђен сам да ће моји сарадници бити добри домаћини и саговорници и да ће вам пренети моје поздраве. С поштовањем, председник општине Рашка, др Бојан Миловановић. А сада, драги моји, поштовани, Александар Вучић.

Александар Вучић: Даме и господо, драги пријатељи, узео сам први реч, иначе би ме ваљда пустили да говорим последњи, зато што морам да журићу назад, некако до пола десет да се дочепам једне београдске телевизије. Нећете ми замерити, сигуран сам да ћете после мене имати још много тога и доброг и вредног и паметног да чујете. Хвала вам што сте дошли да чујете нешто, не само о председнику Српске радикалне странке Војиславу Шешељу, не само о овој његовој књизи, већ, рекао бих, пре свега о ономе што нам данас у Србији недостаје. То је идеја слободе, то је слободарски дух, који покушавају да затру на сваки начин и по сваку цену.

Никада, чини ми се, није било теже да кажете да сте Србин, да не желите да ловите Караџића и Младића као дивље звери, као што ови наши данас раде; да само желимо да будемо своји на своме и ништа више од тога.

Ћуте кад нам убијају жену неког Абазовића, кад јој ране дете, две речи о томе не проговарају. Кад они о томе неће да говоре у београдским медијима, када покушавају да плаше народ свима онима који су чинили добро за Србију, за Српство, онда су овакве трибине једини начин да кажемо шта мислимо и да им се идејно супротставимо.

Данас је у Србији једина политика, како они кажу политика реалности, а нашта им се свела политика реалности. Шта каже сваки службеник, било чији, било које агенције, невладине организације са Запада, да не кажем неки виши функционер – ови ће три пута више од тога да испуне, а зашто? Зато што су научили да само подилазе под нечије скуте не би ли опстали дуже на власти, не размишљајући о Србији и о српском народу. А шта је то грађанима Србије боље? Рекли су, кад су дошли на власт, укидаће нам, отписиваће нам дугове, како то стручно кажу, а неки су торте секли пре неки дан, кажу – отписали им седамсто милиона.

Петог октобра је дуг ове земље био девет милијарди. Данас је 14 милијарди. Сваки дан нешто отписују, а наш дуг је данас за пет милијарди виши него што је био пре пет година. Ко ће то да враћа? Наша деца, ваши унуци, сви људи мораће да враћају Србији то а они се хвале сваког дана како су нешто отписали. Ушта је толики новац уложен, како се троши? Тако што Србију пљачкају; тако што их хватају са торбама и кесама од по сто хиљада евра и то им је најмања транша коју носе а оних милион и деветсто би требало ваљда на неком другом месту да покупе. И уз све то имају образа да кажу како Србија напредује, како су у Србији велике реформе, чудо једно невиђено. Зато је ова књига Војислава Шешеља, која говори

о Војином сведочењу пред Хашким трибуналом, важна. Важна је зато што показује другачији тип човека. Показује човека који се не бори за себе.

Ја највише на свету волим свој српски народ, што је нормално, као што волите своју децу највише – волите и другу децу, али своју децу волите највише. Тако је нормално да волите свој народ највише.

Али, погледајте око себе и нећете видети много оних који су спремни да се жртвују, да кажу да њихов интерес није најважнији, већ интерес народа и државе. Војислав је две ствари успео да раскринка у том сведочењу и можете да будете пажљиви у читању те књиге, и до невероватних детаља да дођете. Не знам да ли сте запазили да они гоне све Србе који су били идејни, суштински лидери нашег народа на простору бивше Југославије. Гоне их да би показали да су Срби они који су злочинци, да су Срби они који су криви за распад бивше СФРЈ, да смо ми они који треба да одговарамо за све.

Имате удружени злочиначки подухват, па погледајте, у оптужници против Шешеља кажу да је тај удружени злочиначки подухват, Шешељ, Милошевић и још 14 њих, настао 1. фебруара 1991. У оптужници против Милошевића кажу да је исти тај злочиначки клан настао 1. августа, седам месеци касније. Сад вас ја питам, и Војислав је то добро питао Најса, па нису имали одговор – да ли је то настало 1. фебруара или 1. августа. Јел се то Војислав Шешељ, како каже у књизи, сам са собом удружио од 1. фебруара до 1. августа? Толико су непрецизни били. Зато што су знали да измишљају. Зато што је њима у Хагу било јасно да лажу све што пише у тој оптужници. Ни датуме нису могли да погоде у различитим оптужницама. Онда им Војислав каже – па ја сам Милошевића први пут видео у мају 1992, много после онога што сте ви написали, да ми делујемо као заједнички односно као удружени злочиначки подухват. Ту је показано на који начин су спремни да фалсификују истину, да фалсификују историјске чињенице.

Видећете још једну ствар у наредном периоду, која је још гора од тога, а то је следећа чињеница. У допуњеној оптужници пише да је Војислав одговоран за неке злочине у месту Липовача, где су злочине починили тобоже људи који су за себе рекли да су шешељевци.

Војиславу Шешљу документа допадна у шаке, у Хагу, у ћелији Трибунала, документи Хашког трибунала, они му доставили, Тужилаштво, њихова документација, где се за те злочине оптужују три човека именом и презименом, који никакве везе с нашом странком немају, имају са неком другом политичком странком. Ми нећемо сада да вам говоримо тачна имена и о чему је реч, Војислав ће то на време да каже прецизно, али знате их сви, нису то непознати људи. Никад нису били у Српској радикалној странци, били су њени највећи противници. Тужилаштво је знало да лажну оптужницу спрема Војиславу Шешљу, и пустили су ту оптужницу, рачунајући да се никада Војислав неће дочепати тих докумената, али је неко тамо направио грешку и то је стигло до његове ћелије, а онда су му брже боље, ноћ после тога упали у ћелију и отели му документа. Сад, наравно, то више није тајна, не могу то да сакрију, али вам говорим чиме су се све служили. Зашто, па зато што им један служи и дан данас. То је онај један који се сваки дан заједно са оним Станковићем, Тадићем и не знам ким појављује и говори: ништа важније нема него да ми ухапсимо Караџића и Младића, нема нам пута у Европу. Све су силни и храбри, замислите их онако храбре, са пушкама: Тадић, Драшковић и остали, иштегају и лове Караџића и Младића, да их сретну негде на сред улице ноге би им се од страха одсекле, колико су велики јунаци. А шта за узврат нуде? За узврат кажу да ћемо ми да живимо боље. Где беше оних шест милијарди које долазе уколико Милошевић оде у Хаг? Па су рекли – Србија на великом путу. Ми стално на неком великом путу, а народ живи све теже, а наши дугови све већи. Награбусио је онај ко буде на власти за две до три године. Јер тад пролази овај грејс период, тада морамо да враћамо паре. Тада има трећину буџета да трошимо да враћамо паре које смо се задуживали, а потрошене су ко зна где.

Затим је Војислав Шешељ рекао на том суђењу – није Велика Србија оно зашта ћете да гоните Милошевића. То је мој пројекат, а ми смо били у опозицији, а не на власти, то је пројекат српских радикала, а Милошевић је био на власти. Не можете њега за то да гоните, кад он то није ни мислио. Онда се Најс заплео ко пиле у кучине, видели сте, па јел јесте или није то оптужница. Па да ли је за то или није

за то. Војислав је свакако знао да то њему не олакшава положај, али је знао да тиме олакшава положај Србији и српском народу. Размислите само колико људи је у Србији данас спремно на то, колико људи би данас то урадио. И у томе се разликује од свих осталих, не само политичара, већ људи на јавној сцени, зато што је показао да је много важније од онога шта неко себи жели, или шта му је у интересу, да за себе и своје ближње обезбеди. Војислав је показао да је брига за отаџбину најважнија. Мислим да ће то људи знати да памте и знати да цене оног тренутка када будемо свој на своје и када будемо имали неку своју власт, а не власт Соње Бисерко, Наташе Кандић, Биљане Ковачевић Вучо и осталих који ће на овај или онај начин да управљају онима који данас владају Србијом.

Нама су у Србији потребне промене, корените промене. Ми не можемо данас да се сукобљавамо са било ким, зато што су Тадић и Давинић уништили нашу војску, разарају Србију већ годинама, али оно што можемо, то је да подижемо Србију и оно што можемо то је да покушамо да сачувамо оно што је наше. Никада нисмо тражили ништа што је туђе. Сад хоће да нам узму и Косово и Метохију, кажу то ће да буде преседан, не може другачије, тамо се 85-90 одсто Албанаца изјашњава за то. А од кад то може једна национална мањина да доноси одлуку о отцепљењу? По Уставу бивше СФРЈ, Срби су били конститутивни народ свуда, а Албанци национална мањина. Србима данас не дају да постоји Република Српска као ентитет или као федерална јединица, а камоли да се отцепи, иако сто посто становништва хоће да живи заједно са Србијом или да има посебну државу па да се касније присаједињује Србији, али то их не интересује, зато што ваљда Срби нису довољно ваљан народ. Ваљда Срби нису људи као сви други. За Србе важи да можете да их устрелите као дивље свиње, као што су радили са женом несрећног Абазовића. Кажу да је то у складу са правилима, жена је држала пушку, па се појави комшија, па каже – лажете, није жена држала пушку. РТС је пустио један минут на телевизији пре неки дан после наших критика. Јесте ли видели на Пинку, на Б92, на БК причу о томе? Јесте ли видели да је неко то дете посетио у болници? Дете од 11 година, дечак, рањен само зато што је изашао испред врата и рекао не дам свог тату. Зато што дете каже – не дам свога тату, може да буде тешко рањено, а мајка да му буде убијена. Па кажу – опасно било дете од 11 година, пружа отпор, а ми Срби уместо улицу да им дамо, да славимо хероје, јер су они најбољи део нашег народа, ми Срби ћутимо о томе, прећуткујемо.

Кад убију неког Србина на Косову, или Српкињу, кажу – убијен човек у Косовској Митровици, убијена старица у махали некој у Митровици, у бошњачкој махали. Да је убијен Шиптар, они би рекли – убијен Албанац, али пошто је убијена Српкиња, онда она није Српкиња, него је старица. То се ради сваки дан. То раде наши медији. Ево вам један пример у Републици Српској. Јесте, жалимо се на окупатора, грозан је окупатор, убијају, раде шта хоће, али окупатор ниједну одлуку није донео без сагласности српских политичких странака. Ко је укинуо војску Републике Српске: СДС и Додик и СДА, сви заједно. Само смо ми били против. Сви су заједнички донели ту одлуку. Ко је укинуо Министарство пољопривреде на нивоу Републике Српске – и СДС и Додик и сви други. Ко укида полицију Републике Српске – сви.

Ми смо увек у Србији имали много оних који воле окупатора. Подсетићу вас да је 1941-1944. у Београду радио Радио Лили Марлен, то је уз Кијевски радио био најслушанији радио на простору источне Европе. Сви који су били запослени, који су водили немачку нацистичку пропаганду били су Срби. И неки од оних који нам данас демократски соли памет, глумци и глумице, играли су, што у усташком казалишту за Анте Павелића, што су били певачи и певачице у немачком Солдатен дому, данашњем Дому Војске Србије и Црне Горе у Београду. Данас их слушам на телевизији како нам соли памет о демократији и како треба да идемо у Европу или не знам ни ја где, таман као да смо се на Антарктик попели. Али и тада и данас, увек је било више оних који су волели слободу свог народа и који су волели своју државу.

Ја бих волео да ми, нешто млађи и они много млађи од нас, научимо нешто од најстаријих људи. Можда ће неки да се наљуте на мене, али ја заиста мислим да су пензионери ти који најбоље носе идеју државности, идеју о неопходности постојања државе Србије данас у нашој земљи. Они су иначе изградили ову земљу, направили је и оставили нама, да је чувамо и да је нешто дорађујемо. Али ти људи

добро знају шта је држава и видећете да много мање, бар се мени тако чини, од нас млађих воде рачуна о личним, а много више о интересима државе.

Ми, ако овако наставимо, државу ћемо да изгубимо. Онај несрећни, кукавни Драшковић, све и да с мотком скаче, не може да домане три посто. Тај сваки дан некакве споразуме потписује, те овај може да прелази преко територије, те онај може да прелази, те овај ће да нам уређује саобраћај, те не знам ни ја шта све. А ја вас питам – јесте ли добили нешто за то? Је ли вам у Рашкој нешто боље? Јел живите боље, лепше, лакше? Јесу ли вам неки пут изградили, јесу ли вам комуналне проблеме решили? Имате ли у селима канализацију – нема ни у граду а не у селима. Јесу ли вам веће плате, веће пензије? Ја вас само подсећам на једну превару, о њој да водите рачуна, пошто говоре – ајмо ми мало о парама и животном стандарду. Кад су дошли на власт, девет милијарди долара је био дуг Србије и Црне Горе. Данас је 14 милијарди, пет милијарди дуга за пет година, људи моји! Ко ће то да враћа? А све тобоже отписан овај дуг, отписан онај... А знате ли зашто је отписан, па да бисмо могли да плаћамо, да би могли да нам деру кожу натенане. Па не мислите ваљда да то неко ради зато што нас много воли. Њима треба проширење на Исток због јефтине радне снаге, јефтиних сировина, економије.

Хоћу свима да вам се захвалим на огромном стрпљењу, на томе што ширите слободарски дух, на томе што и после три године ви знате и ко је и како и шта ради Војислав Шешељ, и како се бори за своју земљу и за свој народ. Молим вас да нам у овом тешком послу који је пред нама помогнете. Ми морамо да вратимо државу Србију, која као да је отпутовала на службени пут. Ми морамо то да урадимо, не због нас, већ због наше будућности, због наше деце. Још једанпут вам хвала на разумевању, а ово сам вам рекао зато што знам да су пред нама тешки тренуци. Говоре – немојте реч окупација. А шта да кажемо? Ако нам неко отме територију, шта да вам кажемо – срећан рођендан новој држави Косово, јел то треба да кажемо?

Слушам их, три дана арлаучу, ћуте кад дође онај несрећни Сојерс у Београд, па каже независно Косово, Енглеска се залаже за то. То је као да се ми залажемо за независну северну Ирску, Велс, Шкотску. И они ћуте на то, ништа не говоре, отима им човек територију. Каже Тома Николић – па нама не преостаје ништа друго него да прогласимо окупацију дела наше територије, уколико нам је отму на силу, па ћемо да чекамо педесет година, да се промене снаге у свету, па ћемо правно да задржимо могућност, да нека нова Србија, нека другачија Србија врати нашу територију. Они гракнули на њега – не, не може то тако! А зашто? Зато што су се већ договорили, не треба њихов потпис, да тобоже не би били издајници, него да ће то да прихвате као неку реалност, као чињеницу, као – признале све светске силе Косово, морамо и ми да признамо, е то је оно што ће они да ураде. То је оно што морамо да спречимо. Добро је да је Тома Николић на време изашао са овом причом, да их тачно видите како ће да се изјашњавају. Да видите ко су лакеји који ће одмах да почну да говоре најгоре и о Србији и о српском народу, па ће им сви бити криви, од Милошевића, Тита до не знам кога.

Сећате ли се 2000. године, када су долазили на власт, и Коштуница, и Тадић, и Ђинђић и сви други су говорили: то је демократско питање, ми ћемо то са нашим пријатељима са Запада демократски да решимо. Да ли се сећате тога, баш тим речима су говорили. Шта је било од тога? Изгледа да је сад свима постало јасно да 1999. године нису у ствари вршили никакву хуманитарну интервенцију, него су 1999. године вршили агресију на нашу земљу да би нам окупирали део територије. Мислим да је то данас свима потпуно јасно. Ја знам да сте ви ти који ћете своје мишљење да преносите и члановима породице, и фамилији и комшијама, и пријатељима и људима са којима радите. Зато вас молим да истрајете у својој патриотској борби за другачију и бољу Србију, као што сам рекао, не због нас, него због наше деце. Хвала вам још једанпут, надам се да ћемо се ускоро видети.

Драгош Чорбић: Ја не бих толико говорио о књизи са тог политичког аспекта, него бих више са аспекта књижевности и са аспекта нашег виђења времена у коме се налазимо, у коме смо били и у коме ћемо можда бити. Први пут се догађа можда да аутор књиге не буде присутан. Разлози који су довели до

тога су вама познати. Врло је тешко и одговорно и врло часно и изазовно зборити о било којој књизи, о било којој литерарној грађевини, била она проза, поезија, или било које друго дело, јер ту је уграђено много труда, не само аутора, него уграђено је и његово виђење света и живота. У све то треба пронићи и све то треба снимити. Кад се ради о овој књизи која је пред нама, то је поготово тешко, јер је то дело синтеза. Није само Шешељево виђење једног времена, него је виђење околности у којима се налазимо и околности које се понављају. Ја бих ову књигу пре назвао „Сведочења српском народу“, него сведочење Слободану Милошевићу. Тај казамат који је у Хагу нас подсећа на један казамат у Цариграду у време Турске, који је Иво Андрић фино описао у књизи „Проклета авлија“, која збори о једном страшном казамату где страдају сви народи, а поготову наш. Тај хашки казамат је окупио до сада незабележен у свету број председника, мислим да их има четири или пет, разних председника, влада и држава наших, окупио је наше генерале, окупио је наше патриоте и отприлике је тачније рећи да се тамо суди нама, а не Милошевићу.

Ова књига је доста обимна. У њој је сажето, гледано са књижевне стране, доста књижевних радова, ту је лирика, ту је и епика, ту је и драма, понајвише трагедија, трагедија једног народа и она ће, хтели ми то или не, увек бити сведок једног времена и једног простора у коме се, нажалост, сви налазимо. Ова књига је за искусног читаоца. Није случајно што читаоце делим на искусне, полуискусне и неискусне. Читалац није онај који зна слова, него онај који зна да чита, да тумачи, да продира у мисли и да чита између редова. Ова књига, као и претходне, и друге Шешељеве књиге нису само његове, то су наше књиге и оне ће бити наука и сведочанство времена. Можда се једном ми, као народ напаћени и намучени, будемо задивили времену у коме се налазимо.

Да се вратимо мало у нашу историју. Не морамо далеко, да се вратимо у ближу историју. На пример, двеста година. Шта се међу нама догађа? Имали смо наше величине, да их не набрајам, побројају само неке: Карађорђе, чији је дан прекјуче био дан наше државности, који је зачео клицу српске државности у новијој историји, коме је Његош посветио чак и „Горски вијенац“, који је заорао дебелу бразду у нашој државности. Зар није убијен, не, како каже Алекса Ненадовић, убијен пушком или сабљом, с чим се јунаци бију, него убијен секиром, с чим се чак ни свиње не бију. Ко зна, можда је тада у Србији било половина људи који су рекли – ако је, што је терао мак на конач и што је правио кавгу против Турака, а после тога му дижемо споменик и њиме се поносимо. Зар нисмо ми убили кнеза Михаила Обреновића, ми Срби, у Кошутњаку 1878. године, а годину дана пре, он је био тај који је узео кључеве од београдске тврђаве и задњи испред турских ескадрона напустио Србију и после му дижемо споменик на Тргу Републике. Зар нисмо ми убили све наше; и сад их убијамо. Били смо сведоци. Ова генерација не сме то заборави. Зар није било тапшања кад смо хапсили наше патриоте и слали у Хаг. Слали их у пакету, или за паре. Можда се у неком будућем времену нека генерација буде стидела наших поступака. Ајде, кажу, да дамо Младића, зашто он не би отишао, па да ми боље живимо. А неко од нас каже: хајде скочи са моста у Ибар да ми боље живимо. И ко је тај – ја, ти, он итд. Ако се уђе у суштину књиге, то је порука једног времена. Биће да смо ми народ који се својима свети. А можда нам се то о главу обије, каже ова књига.

Што се тиче самога Шешеља, добро га познајем још из сарајевских дана, кад ми нисмо ни мислили толико о томе шта ће нас снаћи, а он је знао. Не волим да га окивам у звезде, ни да га кудим, али у свакоме од нас, у правих патриота мислим да лежи помало Шешељ. И не само Шешељ, него и Младић и Караџић. Не би требало да се ничијој судбини светимо да би ми боље живели. Мислим да ће целокупно Шешељево дело бити и остати сведок једног тешког, суровог али ипак часног времена. Већина од нас који седимо ту, живели смо у времену пребирања на људе и нељуде, на патриоте и издајце. Добро рече један песник, „ово је земља отроване крви, гину орлови а благују црви“. Сада нам издајце држе лекције како треба волети отаџбину.

Милан Веселиновић: Браћо и сестре, драги симпатизери и пријатељи Српске радикалне странке, желим да вас поздравим испред општинског одбора Српске радикалне странке Нови Пазар, из наше Рашке области, из срца српске државности, старог Раса и да кажем неколико речи пред овако великим и

уваженим скупом, за нашег цењеног Војислава Шешеља, за нашег српског јунака, српског хероја. Негде 1990. године, нашао сам се у Београду, када сам први пут видео уживо војводу Шешеља, на једном од митинга Српског четничког покрета и тада сам учествовао на том митингу који је, нажалост, био растурен од снага безбедности остатка Брозовог режима, али се војвода Шешељ смело обратио грађанима преко мегафона, рекавши: „Браћо Срби, и сестре Српкиње, долазе тешки дани за српски народ. Не дозволимо да нам се понови 1941-1945. година, не дозволимо да поново Срби страдају под усташком камом. Ујединимо се, браћо Срби и сестре Српкиње, никада нам веће јединство није требало него данас, како бисмо сачували све српске земље, да нам се не понови она трагедија, када је на стотине хиљада Срба бачено у јаме у Банији, Кордуну, Херцеговини, Славонији, у Јасеновцу и на многим другим српским стратиштима“. Шешељ је јавно рекао: ми треба да се залажемо да све српске земље живе у једној држави, а та држава да се зове Велика Србија.

Пратећи војводу Шешеља од тада до данашњег дана, увидео сам да никада није издао своју идеју. Те његове идеје и мисли уграђене су и у програм Српске радикалне странке, ту идеју за коју се ми залажемо војвода Шешељ је изрекао и пред Хашким трибуналом и пред хашким прогонитељима. Он је рекао оном тмурном и подмуклом Најсу: „Господине Најс, ја се залажем за Велику Србију и нећу одустати од те идеје ни по цену да остатак живота проведем у Хагу“. То је смелост и храброст једног човека, који брани, не себе, не Слободана Милошевића, он брани све српске јунаке и патриоте, он брани државу Србију и српске националне интересе. Тај квази-суд или како га називају, модерна инквизиција данашњег времена прогони српске јунаке са циљем да све Србе патриоте, односно српске јунаке, доведу у Хаг, силом или милом, како би цијело политичко и војно руководство дошло да им се суди, не би ли српски народ прогласили нацистима, не би ли српски народ био проглашен за геноцидан. То је циљ оних којима су кржаве руке до лаката. То је циљ Американцима, Немцима, Ватикану и осталим злотворима који су бомбардовали нашу земљу. Бомбардовали су Републику Српску, бомбардовали су Републику Српску Крајину, бомбардовали су Србију и Црну Гору. Њима су руке кржаве до лаката. Поменућу само случај нашег Новог Пазара, где је недужних 11 људи страдало. Шта је крив мали Марко Ћирић, који је у наручју свог оца, са непуне две године погинуо у Новом Пазару, криви су само зато што су се нашли на аутобуском стајалишту.

Ова књига о којој вечерас говоримо, заслужује да се нађе у свакој српској кући, да се нађе код сваког српског патриоте и код сваког часног Србина. Она треба да буде путоказ нашим младим генерацијама и нама, нашим поколењима, како се треба борити за своју земљу, како треба бранити српски народ, државу Србију и српске националне интересе. Др Војислав Шешељ је на сведочењу Слободану Милошевићу растурио хашку оптужницу. Видели сте, готово месец дана најгледанија телевизија је била Б 92, која се веома злотворски и нефер понаша према Србији, али је толика била гледаност и популарност да српски радикали треба да буду поносни на сведочење господина Војислава Шешеља.

Не могу се наћи тамо злотвори који су зло направили српском народу широм српских земаља, а чули сте, ослобођен је Харадинај, ослобођен је Фатмир Љимај и неки Мазруки, бог зна како се све зову – онај један је признао како је силовао српску девојчицу од 13 година и убио јој оца, по наређењу својих наредбодаваца терориста. Они се нису могли наћи пред Хашким трибуналом а часни и поштени Срби, који су бранили ову земљу, данас се налазе у хашком казамату. На крају желим да вам поручим да ми српски радикали, једва чекамо да почне суђење доктору Војиславу Шешељу. Све смо бројнији и јачи и желим на крају да вас поздравим поздравом Српске радикалне странке – Живео доктор Војислав Шешељ, живела Велика Србија!

Момир Марковић: Ја ћу, даме и господо, браћо и сестре, прво да вас подсетим на једну велику истину коју су у предизборној кампањи рекли они који су онда стварали ДОС. Много тога су рекли, па се заборавило, али ово се не сме заборавити. Рекли су – кад дођемо на власт, сви ћемо да живимо боље, је ли тако? Дошли су на власт и сви они живе боље. Сви они живе боље и њима јесте добро. Како је Србима,

како је српском народу, како је српској интелигенцији, како је вашој деци, како ће сутра бити деци ваше деце, њих то не занима.

Како је браниоцима Српства, браниоцима српских огњишта, њих такође не занима. За оне који су водили, направљен је Хашки трибунал, а за оне ниже по чину, по рангу, у Београду је направљен Специјални суд за ратне злочине. И верујте, гори је од Хашког трибунала, по изрицању пресуда, по току суђења онима којима се суди тамо. Уосталом, имали сте прилике да чујете и оног несретника кога је стицај несретних околности и донео у правосуђе, оног Вукчевића, не знам како се већ зове, доделили су му звање специјалног јавног тужиоца, који рече да ће да хапси све који су икад сарађивали са Ратком Младићем, да ће хапсити и голубе писмоноше који буду евентуално обезбедили комуникацију грађана Србије са Ратком Младићем. Тај исти Вукчевић је неспособан у лицу да пређе.

Браћо и сестре, постоји једна слобода, једна јединствена. Многи под слободом схватају материјалну слободу, да могу да се наједу, да могу да се напију, да могу да се одену, да могу да мазну по стотинак хиљада евра у кесу или у џакче, или у кофер, зависи шта им се нађе при руци, е то је за њих слобода. Да могу другог да опљачкају, то је слобода. Њима и да уклоните све границе, све баријере, они ће бити духовно неслободни. Постоји и она друга врста слободе, али мали је број људи у свакој нацији који духовну слободу сматрају превасходним видом слободе. Е, такав је проф. др Војислав Шешељ и он је духовној слободи увек подређивао све, и материјалну слободу и све друге вредности. Због тога је, 1992. године, када је направљен Хашки трибунал, већ почело да се зуцка како ће и он једном доћи у Хаг. Он је тада отворено рекао: „Па ја једва чекам да ме позову тамо. Тај белосветски циркус без мене да прође не може“.

Оптужница против доктора Војислава Шешеља написана је у Београду. Писали су је Зоран Ђинђић, Небојша Човић и Горан Свилановић, перјанице ДОС-а. Онда им је дошла она Карла дел Понте, потписала то и они су то запечатали и чекали погодан тренутак. Негде тамо средином фебруара, отпечаћена је та такозвана оптужница и онда су почели да круже некакви ескадрони непознатих људи Батајницом, у којој живи проф. др Војислав Шешељ, у којој и ја живим, почели су да се мувају неки непознати људи. Људи који говоре углавном енглески и знали смо да се некакво зло спрема. Те вечери смо се припремили и било нас је неколико стотина пред кућом др Војислава Шешеља. Сутрадан је др Шешељ на конференцији за штампу рекао – Ја у Хаг идем 24. фебруара: 22. фебруара имамо страначки конгрес, 23. фебруара митинг испраћаја и 24. фебруара идем. Онда су га оставили на миру, јер знају да држи реч, јер знају да је спреман датој речи да жртвује све. Двадесет четвртог фебруара ујутру смо га испратили на авион и ево, прошло је три године а да му суђење не почиње. Зашто – разлог је врло једноставан. Оптужница против проф. др Војислава Шешеља је апсолутно шупља и правно и политички. Међународно право јасно каже да се у врло кратком року мора почети суђење, то континентално право такође каже, то прецедентно право, то англосаксонско право такође каже, а они га држе три године. Рекао је: одмах сам спреман за суђење. И неће му суђење вероватно ни почети, јер немају са чим да изађу пред њега. Тек на суђењу Слободану Милошевићу видели су какву правну, политичку и моралну громаду имају пред собом. Кажу – удружени злочиначки подухват је Велика Србија. Хоће да силом припишу српском народу геноцид. Ви знате да су генералу Крстићу већ приписали учешће у геноциду у пресуди. Значи, ако је он учествовао у геноциду, спрема се пресуда некоме ко је тај геноцид водио. По свој прилици то је било намењено Слободану Милошевићу. На сведочењу проф. др Војислав Шешељ им је јасно, научно доказао шта је геноцид, шта геноцид подразумева и како у бившој Југославији, на свим ратиштима, није могао да буде забележен геноцид. Јесте да је било злочина, јесте да је било крвавих, тешких злочина на све три стране, али геноцида није било. Тако да ће и та тачка морати да буде повучена из оптужнице и Слободану Милошевићу и свим другим Србима који буду долазили.

Ми очекујемо да суђење проф. др Војиславу Шешељу почне брзо. Очекујемо да их буквално обрише са правне сцене, да им покаже да међународно и јавно и кривично право има у малом прсту и да му по том питању нису ни до колена. Очекујемо ослобађајућу пресуду ако суђење почне и очекујемо, ако

Бог да, да идућу славу славимо у Београду, у странци, на Тргу победе са председником др Војиславом Шешељем. У вечност одлазе само они који се изборе за право на истину. А ми остали, о нама ће се говорити само да смо живели у време доктора Војислава Шешеља. Живео доктор Војислав Шешељ!

Водитељ: Сада има реч народни посланик из Краљева, Миљко Петровић.

Миљко Петровић: Преносим вам срдачне поздраве из града Краљева, из општине Краљево и желим неколико реченица да кажем и о др Војиславу Шешељу и о његовим књигама и о овој књизи коју вечерас представљамо и која ће се сигурно наћи у вашим витринама и читаћете и ви, и ваша деца и ваши унучи.

У историји српскога народа много је било искушења, поготово у XX веку. И ова 2006. година је година искушења српског народа. Српски народ, за разлику од многих народа света, има две крајности. На једној страни највеће јунаке, а на другој страни кукавице и издајнике. То га прати кроз историју, то га прати и у овој години, када ће се одвијати многе пресудне ствари за српски народ, за државу Србију. Да ли ће преовладати кукавице и издајници или ће преовладати јунаци? Ја сам убеђен да ће преовладати јунаци. Јунаке смо имали и 1912, 1914, 1941. до 1945, 1991. и 1999. Имали смо и неименоване јунаке и именоване јунаке, и војводе, и обичне војнике, и са првим позивом, и са другим, трећим позивом а имамо међу тим јунацима једног од највећих јунака, то је доктор Војислав Шешељ. То је српски јунак, који се одважио, не само сада, за ове три године у Хагу, у казамату, да се бори за истину и за правду, не за себе, него за истину и за правду за српски народ, који је доживео оно што је доживео: прогањање из Републике Српске Крајине, прогањање са многих простора у Босни и Херцеговини, са великом борбом да се формира Република Српска Крајина, са великом борбом да се сачува Косово и Метохија, са великом борбом коју смо имали као народ 1999, када су нас нападе највеће силе света, удружене против једне мале Србије, против једног малог народа.

Др Војислав Шешељ не само што је велики јунак, он је и визионар. У стању је био, и сада је у стању, да догађаје предвиди унапред, шта ће нам се догађати, ко ће се како понашати према Србији и српском народу. Кад је сведочио на суђењу Слободану Милошевићу, он је јасно говорио истину и нису имали ни тужилац ни судије ниједан аргумент да побију његово сведочење. На овој издајничкој телевизији Б92, да би на неки начин умањили ту снагу сведочења Војислава Шешеља, убацивали су тамо неке који су давали своје коментаре. Зашто не почиње суђење др Војиславу Шешељу? Зато што за ту оптужницу нема никаквих аргумената, нема доказа, као ни за многе оптужнице против челних људи српскога народа у задњих 10 година, од председника СР Југославије, председника Србије, руководства војске и полиције. Све те оптужнице нису засноване на чињеницама, на аргументима, на стварним доказима. Али да би одужили почетак суђења др Војиславу Шешељу, они су морали и да се потруде, са још две допунске оптужнице.

Нигде у свету, ни у једном правном систему, ни у једном судском поступку не започиње се суђење ако оптужница није поткрепљена доказима. Не подиже се без доказа, па да се чека после месецима или годинама да се прикупљају докази. Тако ради Хашки трибунал, тако ради хашко Тужилаштво. Сведоци смо, и ви сте сведоци, и овде у Рашкој, и ми у Краљеву и широм Србије, једне злочиначке власти која траје од 5. октобра 2000. године и уништава Србију, српски народ, српску државу. Ми смо сада као народ на ивици амбиса. Или ћемо се вратити на прави пут, или ће нас ови који нас воде од 5. октобра 2000. године одвести у тај амбис.

Држава не функционише, влада криминал, мафија, криминал и мафија су у највишим државним органима, у Влади Републике Србије, у највишим институцијама државе Србије. Нажалост, мафија је укључена и у локалне власти. Ја нећу говорити какво је стање у Рашкој, али знам добро шта се догађало и догађа у општини Краљево, како нам функционише локална власт у општини Краљево. Ја, као кандидат Српске радикалне странке, на ванредним изборима за председника општине водим борбу за избор за председника општине Краљево против министра за капиталне инвестиције Велимира Илића, чачанске

мафије, краљевачке мафије, осталих мафија из околних градова, али, нажалост, и са Владом Србије, на челу са Коштуницом, који се удружио са свима њима. Ушао сам у други круг, 19. фебруара ће се грађани општине Краљево одредити: или ће Краљево постати месна заједница општине Чачак и чачанска мафија ће преузети тренутно највећу општину у Србији, десету по броју становника, а два пута већу по територији од општине Чачак и по броју грађана. Више мафија се удружило, криминалци не постављају питање ни простора, ни идејног одређења, у питању је само криминал, пљачка и отимачина.

Тешко је препричавати било коју књигу а поготову књиге које пише др Војислав Шешељ. У том смислу не бих желео да много говорим, јер треба књигу прочитати, не једанпут, него више пута, да би се схватило шта је писац желео и на који начин је износио, шта је наурио да том књигом читаоцу пренесе. Једино што остаје као вечни траг, је писана реч – књига. Ја вам препоручујем и ову књигу, као и многе друге књиге доктора Војислава Шешеља, српског јунака, да прочитате, да ваша деца читају те књиге и ваши унуци, јер тек после дужег времена ћемо схватити где су нас ови довели и да ћемо морати да се супротставимо, да бранимо српски род, да бранимо српску државу. Ако останемо без државе, онда нисмо Срби, нећемо бити Срби, на овим просторима ће други владати. Хвала вам.

Вјерица Радета: Браћо и сестре, даме и господо, драги пријатељи. Књига проф. др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“ је једанаеста књига др Шешеља настала у Хашком трибуналу. Три су још у штампи. Дакле, укупно 14 припремљених књига. Тамо наш председник не дангуби. Тамо је да би завршио оно што нам је обећао, када је пре три године одлазио добровољно у Хаг.

Када се представљају нове књиге, уобичајено је да неко ко говори о књизи покуша да ту књигу преприча или да евентуално из књиге издвоји неке најважније делове, по сопственом нахођењу. Ја се нећу усудити да урадим ни једно, ни друго. Нећу вам препричавати ову књигу, зато што мислим да је то немогуће. И зато вам ја, као и све колеге које су говориле пре мене, препоручујем да ову књигу заиста прочитате и мислим да је стварно потребно да свако има ову књигу у својој кућној библиотеци и да јој се веома често враћа. Да јој се враћате сваки пут када сте обесхрабрани, када сте тужни и несрећни што живите у земљи коју су спремни да издају и да продају и председник Републике и потпредседник Владе, и министар војни, и министар спољних послова, и још неки, који, нажалост, данас управљају овом земљом. У таквим тренуцима вратите се овој књизи Војислава Шешеља и ту ћете видети храброст и човечност Војислава Шешеља, јер је кроз целу ову књигу проткана та његова храброст и човечност, и сигурна сам, у таквим тешким тренуцима вратиће вам и веру и наду да Србија, хвала Богу, ипак има будућност.

Не усуђујем се да издвајам неке делове ове књиге, зато што бих тако ризиковала да издвајањем нечег што се мени можда чини важним, умањим значај и важност онога што не бих поменула. Заправо, у овој књизи је све важно, од прве до последње стране, од првог до последњег слова. Ово је књига која ће сасвим сигурно бити буквар и читанка будућим студентима права и будућим студентима историје. Ова је књига иначе подељена у четири целине. Прва целина преноси другу измењену оптужницу против Слободана Милошевића. Ту је затим онај најважнији део, комплетно сведочење Војислава Шешеља у хашком процесу против Слободана Милошевића. Ту су затим коментари поводом сведочења који су изношени у емисији „Процес Б92“, на оној омраженој сорошевској Б92 телевизији, и то од стране људи који су у време сведочења у ову телевизију довођени да би својим злурадним коментарима умањили значај сведочења Војислава Шешеља у Хашком процесу.

У последњем делу пренети су утисци о сведочењу Војислава Шешеља од стране сто јавних личности из Србије. У овом последњем делу је посебно дошао до изражаја Шешељев демократски дух. Тражио је од нас, његових сарадника, после сведочења, да направимо ту малу анкету, да чујемо мишљење јавних личности Србије и наравно, тражио је да чујемо шта о томе мисле и наши политички неистомишљеници и они који су срећни што је Војислав Шешељ у Хагу и они који су га у Хаг отерали.

Када смо му све то прикупили, послали, пре објављивања књиге, наравно, када је вратио материјал и све ово што је он написао уз ову документацију која је овде представљена, инсистирао је да се пренесу сва мишљења. Дакле, видећете у књизи и шта о том сведочењу мисле рецимо, Милољуб Албијанић, Душан Петровић и још неки који мисле да могу мирно да спавају зато што је Шешељ физички далеко од Србије. Наравно, прешли су се, у Србији смо ми, Шешељеви српски радикали, и оно: „Да, господине Најс, ја се залажем за Велику Србију и увек ћу се за њу залагати. Ја се ње никада нећу одрећи, макар и свој живот завршио у Хагу“. Живео Војислав Шешељ, живела Велика Србија!

СЛОБОДА ШЕШЕЉУ!